

Προσευχή

στη

Στη Σκήτη των

Καυσοκαλυβίων, στην Καλύβα «Ευαγγελισμός της Θεοτόκου» ασκήτευε ο Γέροντας Αγάπιος Μοναχός με τη συνοδεία του, το Μοναχό Πηγάσιο, πού περνούσαν πολύ φτωχικά και στερημένα.

Κατά το έτος 1935 - 6, ο υποτακτικός Πηγάσιος, θύμιζε στον Γέροντα του Αγάπιο, πώς καλά θα ήταν, άμα τελειώσει την άλλη μέρα το πρωί ή προσευχή της Ακολουθίας, να γυρίσει με ένα γράμμα, της Κυριάρχου Μονής Μεγίστης Λαύρας, πού το λένε «Απανταχούσα» στα άλλα Καλύβια της Σκήτης για να μαζέψει ελεημοσύνες και οικονομική ενίσχυση να μπορέσουν να διορθώσουν το Καλύβι τους πού ήταν ερειπωμένο.

Ο Γέρο - Αγάπιος βρήκε καλή τη γνώμη του υποτακτικού του, κι ετοιμάστηκε να φύγει, αφού τελείωσε ή Ακολουθία του Όρθρου. Ο αδελφός Πηγάσιος θα συνέχιζε την προσευχή, με την ανάγνωση των Ωρών, των Τυπικών, της Παρακλήσεως και λοιπής Ακολουθίας αφού τελείωσε την πρώτη, τρίτη και έκτη Ώρα, ο αδελφός Πηγάσιος του φάνηκε πώς κινιόταν μια σκιά μέσα στο ιερό, ή οποία πολλές φορές κοιτούσε προς το αναλόγιο. Πρόσεξε λίγο και του φάνηκε πώς ήταν ο Γέροντας του, προς τον όποιο είπε ο Πηγάσιος: «Καλά Γέροντα δεν έφυγες; Γιατί δε θέλεις να πας, αφού ξέρεις πώς είναι ανάγκη, έφ' όσον όμως δεν θέλεις να πας για την Απανταχούσα, τι να σου ειπώ, κάτσε φτού, αφού σου αρέσει να είσαι φυλακή». Κι

όταν είπε αυτά, συνέχισε την προσευχή του.

Όταν τελείωσε όλη την Ακολουθία κι ετοιμαζότανε να βγει από την εκκλησία, ο Μοναχός Πηγάσιος βλέπει και πάλι τη σκιά να είναι προσηλωμένη στη θέση της, πού από την αρχή του φάνηκε πώς είδε. Τότε πλησίασε να βεβαιωθεί περί τίνος πρόκειται, και είδε πώς δεν ήταν ό Γέροντας του και το φαινόμενο μεγάλωνε τόσο πολύ, πού έφτασε στο ύψος το ταβάνι της εκκλησίας.

Ό αδελφός Πηγάσιος κατάλαβε πώς δεν ήταν ό Γέροντας του, αλλά ήταν ακάθαρτο πνεύμα και τον κατέλαβε αόρατος φόβος και τρόμος τόσο πολύ, πού άρχισε να τρέμει και να παρακαλεί τον Κύριο να τον απαλλάξει από την παρουσία του. Με τη χάρι του Θεού, το μεν ακάθαρτο πνεύμα εξαφανίστηκε, ό δε Πηγάσιος έφυγε από την εκκλησία κι από το σπίτι ακόμη και πήγε στο γείτονα του, τον Γέρο – Νικόδημο στην Καλύβα πού είναι δίπλα από τον Ευαγγελισμό «Μεταμόρφωσης του Σωτήρος».

Ό Γέρο – Νικόδημος, άμα είδε τρομαγμένο τον αδελφό Πηγάσιο, πήγε μαζί του στην εκκλησία της Καλύβης τους και διαπίστωσαν και οί δυο, πώς δεν υπήρχε τίποτα, γιατί είχε εξαφανιστεί ό Δαίμονας, πού με τη μηχανή του αύτη, θέλησε να συγχύσει τον αδελφό, να διακόψει την προσευχή του και να αφαιρέσει το νου του Μονάχου από τη θεία θεωρία και πνευματική προσήλωση, αλλά και να του δημιουργήσει αίσθημα φοβίας, πράγμα πού σε πολλούς μοναχούς επιχειρεί και μάλιστα στους αρχάριους κάνει θορύβους με φανταστικές κινήσεις, αλλόκοτους κρότους και άναρθρες κραυγές, στις όποιες δεν πρέπει ποτέ να δίνονται σημασία, διότι ό Δαίμονας χωρίς την άδεια και παραχώρηση του Θεού δεν μπορεί ποτέ να βλάψει το πλάσμα του Θεού τον άνθρωπο.

Από το Γεροντικό

Πηγή: agiameteora.net